

0416 – 16. april

Alt det som er født av Gud, seirer over verden. Og dette er den seier som seirer over verden, vår tro. 1Joh 5: 4.

Elleve kapittel i Hebreerbrevet lærer oss hele veien det samme; hva de gamle ved troen har oppnådd, utrettet og lidd. Til slutt minner apostelen der om martyrene, hvordan de for Kristi skyld først hadde forlatt alt som de hadde kjært i livet; eiendeler, hus, hjem, far og mor, brødre og venner. Ja, de gav til slutt sitt liv, – alt sammen ved tro.

Det er dette som er å seire over verden. For verdens fyrste, djevelen, og all hans ormegift; verden og de verdslige med sin motstand og sine fristelser, kjødet med dets vare følelser overfor både lyst og nød, –. Alt sammen slo seg sammen for å friste eller skremme dem til å vike av fra veien og troskapen mot Herren. Men alt seiret de over. Og den seirende kraften som overvant verden, var deres tro.

Det dette ordet betyr, er dette: Et menneske som er født på ny er ikke trell under noen ting, og kan oppgi og forlate alt, og lide hva som helst. Han er ikke trell under en eneste synd eller verdslig lyst. Ikke en gang under uskyldige ting.

At han ikke er trell, betyr ikke at det onde ikke lenger finnes i ham. Heller ikke at han ikke av og til kan overrumples og kastes over ende av synden. Men det betyr at han ikke blir værende i synden, ikke «gjør synd». Det er ikke lenger noe han må fortsette med, som han ikke kan unnvære eller oppgi, – på samme måte som en trell hver morgen må gå inn under samme åket til det samme arbeidet. Slik hersker synden og verden over sine slaver. Selv om de nok ofte lider under dette, og både sukker og gråter.

Nei, der det ikke er noen tro, der er det heller ikke noen seirende kraft, ingen utfrielse. Der blir de alltid stående i det samme slaveriet, – når det gjelder en eller annen bestemt synd. Men legg merke til at her taler vi om «skjødesyndene» våre. For det går nok an å legge av oss mange utvortes synder, uten noen nådens seirende kraft til hjelp.

Men den som er født av Gud, er ikke slave under noen synd, om det så er en fristelse som alltid forfølger og plager ham, og som han hver eneste dag må kjempe mot, våke og be. De som særlig er slaver under synden, er disse som ikke verken strir eller ber mot den, men til og med unnskylder og forsvarer den.

Vi sa at et gjenfødt menneske ikke en gang er slave under uskyldige ting. Eksempelvis: Det er en helt uskyldig ting, ja, en god ting som til og med er påbudt i Ordet, at et barn skal elske sin far og mor. Men Kristus sier at den som er trell i dette forholdet, som ikke kan oppgi sin far og sin mor for min skyld, når det blir nødvendig, han kan ikke være min disippel.

Det er en uskyldig ting å ha en eiendom, et gårdsbruk, en ektemakte etc. Men når noe av dette får herredømme over menneskene, så de ikke kan komme til bryllupet, eller til nattverden, ikke kan følge Jesus, da fører det til døden for dem.

Som vi allerede har nevnt, gjør ikke troen og den nye fødselen at vi nå ikke lenger har vår gamle natur og følelser, svakheter og kamper. Men at vi, når det virkelig gjelder, seirer over dette og blir værende hos Herren, som Asaf sier: «Mitt hjerte ble fylt med bitterhet, og det stakk meg i mitt indre.

Da var jeg forstokket og forstod ingen ting. Likevel blir jeg alltid hos deg, selv om mitt kjøtt og mitt hjerte svikter». Det er dette som er å «seire over verden».

Men så er kanskje situasjonen den at jeg nok er kristelig, andektig og gudfryktig. Men når jeg blir stilt på prøve overfor en av mine skjødesynder, eller en annen, i seg selv uskyldig, kjær ting, da består jeg ikke prøven. Da kan jeg ikke la alt sammen fare, og bare ha min skatt og mitt alt i Herren. Jeg følger isteden med den veien fristelsen drar. Forsøker kanskje å sette finere navn og farger på mine avvik eller svakheter. Og blir dermed tvert imot beseiret. Da har jeg ikke den rette Gud som mitt hjertes gud og skatt. Jeg har ikke den nye fødsels og troens seirende kraft.

«Alt det som er født av Gud, det seirer over verden». «Og dette er de kristnes kjennemerke, som en kan kjenne dem på, og vite at de er født av Gud. Det skiller dem også fra de falske barna, som bare er opptatt med skummet av Guds ord, men aldri har erfart dets kraft. Og som da også bare føder misfostre som ikke har verken et rett gudfryktig liv eller kraft. Her er det ikke tale om å være født av Gud, og så bare fortsette i den gamle, døde og verdslige holdningen. Ligge under for synd og djevelens vilje. Og leve som du var før, uten å stå imot djevelen og hele hans rike. Derfor, hvis du ikke seirer over verden, men isteden selv lar deg overvinne, kan du nok trøste deg til din tro og til Kristus. Men din egen gjerning vitner mot deg at du ikke er Guds barn» (Luther).

Du vil være en kristen. Men samtidig vil du også stå på god fot med verden, eller i alle fall med noen bestemte verdens mennesker. Hvis så dette ikke er mulig uten at du også mer må tilpasse deg til deres liv og levnet, så gjør du da også det til den grad at du dermed blir elsket og æret av disse som ikke har noen som helst interesse av din Herre, og ikke elsker og opphøyer ham.

Hva vitner da dette om? Så visst ikke bare om noen Peters fornektelse. For det førte tross alt aldri til at han med det ble noen verdens venn. Tvert imot gikk han ut og gråt bittert, og var før og etter dette en åpenbar Jesu disippel.

Nei, det vitner om at verdslighet og utroskap mot Herren er den makt som rår, ja, hersker i deg. Det vitner om at du mangler gjenfødsels og troens kraft. For vennskap med verden er fiendskap mot Gud.

Verken Kristus eller noen av Jesu disipler, – så kjærlige, vennlige, viselige og forsiktige de enn var –, kunne den kunsten; samtidig å være både Guds og verdens venn.